

HISHissä 2010

Jonotusta, jännitystä ja murtuneita luita Helsinki International Horseshowssa

Lauantai-aamu oli kiireinen. Oli tehtävä aamutalli pikaisesti valmiiksi sekä valmisteltava loppupäivän kuviot niin että hevosia hoitavat lapsemme pärjäävät. Oli siis koittanut tuo päivä, joka lopullisesti merkitsee kesän niskaa ja syksy alkamista. Eli Horseshow Helsingissä. Olemme käyneet suurin piirtein jokaisena vuonna siellä aivan messukeskuksen alkupäivistä lähtien. Periaatteesta on väentäydytty vielä paikalle, joka vuosi vaikeammin.

Kun vajaan tunnin ajon jälkeen lähestyimme Hartwall-areenan uutta varsin sekavalta tuntuvaa risteyshässäkkää, oli siinä yksi kyltti ”yleisö-P”. Käännyimme siitä ja heti edessä olikin paikallaan kahdella kaistalla seisova jono joista piti arpoa toinen ja yrittää änkeä sivusta väliin. Muutamat ihmiset tööttäilivät. Varsinkin ne, jotka eivät olisi halunneet edes areenalle vaan sen ohi. Yhtäkaikki jonossa seistiin kaikki autot. Noin 500 metrin matkaan kului reilut puoli tuntia. Miten ihmeessä ne tämän hoitaa jääkiekkopeleissä, joissa porukkaa on varmasti enempi.

Vastaavaa hässäkkää ei kyllä ole koskaan ennen ollut sisäänajossa. Jonollemme oli parkkilippuja myymässä vain yksi (1) henkilö, eikä jo varsin täydessä hallissa ollut ketään näyttämässä missä olisi vapaata. Tietty edessämme yritti pakettiauto vekslata itseään kapeaan väliin, ja koko halli seisojien taakse jonossa ja odotti että tämä onneton saisi autonsa parkkiin. Uh, olo oli hieman kireä kun vihdoinkin pääsin areenalle sisään. Olisiko säästötoimenpiteet vaikuttaneet parkkikilpukunnan määrään? Ehdin nipinnapin näkemään ensimmäisen ratsukon portaiden yläpäässä odottaen.

Luokkaan oli kesältä karsittu pikkukierroksen viisi parasta kouluratsukkoa, mitä se pikkukierros sitten tarkoittaakin. Ensimmäisenä tulleen voittajasuosikin hevonen jännitti ympäristöä niin paljon, että suorituksesta ei tullut mitään. Sisukkaasti hän taisteli ohjelmansa maaliin, ja tuomarit antoivat kohteliaisuudesta pisteitä. Sääliksi kävi.

Seuraavan ratsastajan hevonen kulki jo paremmin, mutta näytti isolta möhköfantilta. Kootuissa liikkeissä se ikään kuin puristi jokaisen liikkeen itsestään kovan voimaponnistuksen kautta lihakset natisten, tuli itsellekin hiki kun katsoi. Tämä hevonen sopisi paremmin vaunujen eteen ulkonaisen muotonsa takia.

Kolmantena ravaili parivaljakko, jonka hevonen jo esitti hieman rennommin ja ratsastajakin näytti nauttivan esityksestä. Mutta näytti tavalliselta ohhoijaa-kouluratsastukselta eli ei suuremmin sykähdyttänyt. Toivottavasti tästä kilpailusta tulee vielä jotain.

Neljäs ratsukko ravasi komean leuhkasti sisään, musta ori vain kiilteli. No nyt, ajattelin. Harmillisesti näyttävä sisääntulo oli parasta antia. Itse rata oli jotenkin väkisin suoritettua ja ratsastajakin tuntui kokoajan tekevän töitä enemmän kuin olisi tarpeen.

Viimeisenä sisään tuli ratsukko jonka esitys oli ainoa, josta pääsylipun lunastus oli kohdallaan. Hänellä oli kunnan musiikki, eikä mitään hermostuttavaa pianon pimplutusta. Ratsukko kulki kevyesti ja hallitusti mitä nyt pientä kiukuttelua tuli piaffeissa. Ihmettelin yhtä tuomaria joka sijoitti tämän ratsukon vasta neljänneksi. Ulkomainen päätuomari sentään ymmärsi antaa kunnan kaulan pisteissä tämän ratsukon eduksi. Ja hepo oli aitoa suomessa syntynyttä FWB-laataa..

Luokan loputtua nälkä kurni ja kun Hoccus mainosti väliaikaohjelmaa, jossa tarvitaan yleisön apua. Arvelimme sen olevan paikallisen mäyräkoirayhdistyksen acility-näytös tai keppihevosten katrillia. Mutta pitsan palojen jonossa hetken seistysämme käytävää pitkin ohi pyrkivien tuupittavina, päätimme unohtaa vatsan ahdingon ja paeta takaisin katsomoon. Ja se kannatti.

Hoccus ja tuntemattomaksi jäänyt toinen yhtä sanavalmis ja hauska tyyppi sekä neljä ratsukkoa saivat aikaan ihan ratkiriemukkaan shown. Hauskaa sanailua kaverusten kesken, ratsukotkin ymmärsivät melkein kaikki leikkimielisen juonen. Pieneksi toiveeksi jäi vain, että herrat olisivat hieman paremmin esittelleet toisensa ja esiintyvät ratsukot. Osa vitseistä kuten Henri Ruosteelle(työskentelee ja asuu Englannissa) englantia puhuminen, ei välttämättä auennut kuin osalle yleisöstä, mutta niinhän se on aina tällaisissa osin sisäpiirin jutuissa.

Shown jälkeen ja saatuamme vihdoinkin syödyksi, oli tehtävä pakollinen kierron messukerroksessa. Mutta sen päätin, että tämän vuoden kierros jäisi viimeiseksi. Väliajalla tungos oli niin mahdoton, että paikoin meinasi ahdistus iskeä, kun ihmismassa puristui käytävällä osastojen välissä. Ei välistä saanut kättä ylös jos nenää kutitti, niin close contact ihmisten kanssa oli. Ja jos vahingossa luiskahti jollekin osastolle, niin ulos ei päässyt. Naisilta näytti luikertelu onnistuvan hieman paremmin, ehkä shoppailu alennusmyynneissä on koulunut heitä. Niinpä keskityin näköyhteyden säilyttämiseen vaimoon.

Ehdottaisin pakollista kiertosuuntaa messukerrokseen, nyt puolet päätti kulkea myötä, ja puolet vastapäivään, tuloksena että kukaan ei päässyt mihinkään. Sääliksi kävi näytteilleasettajia, joille tavaroistaan huolehtiminen oli varmasti mahdoton rasti. Ja voisiko kauppiaita sijoittaa harvempaan, nythän ne ovat nipuissa joiden väleissä oli tyhjää käytävää, sekin voisi helpottaa asiointia niissä.

Kun esteGP-luokka vihdoinkin alkoi, esteet näyttivät kyllä mahdolloman suurilta ja niitä oli niin tiuhaan kentällä, että tavallinen ratsukko ei löytäisi tarpeeksi kiitorataa laukannostoon.

Suomalaisista pojat näyttivät taitonsa, mutta vähän jäi herroilta uupumaan. Sitten tuli vuoroon Kontion Anna-Juuli. Ajattelin että liian aikaisin tyttö työnnettiin GP:hen, mutta hän ratsasti uskomattoman kylmäpäisesti. Alkurata sujui suorastaan helpon näköisesti, kolmoissarjalla tuli hieman huono hyppy ja sen jälkeen kaikilla oksereilla hevonen jäi vähän roikkumaan ilmaan. Mutta sekä ratsastaja ja hevonen osoittivat taistelijan luonteensa eivätkä luovuttaneet. Katsomossa syke kiihtyi este esteeltä ja katsomo sinistyi pidättäessään henkeä. Kun ratsukko ylitti maaliviivan, vaistomainen tuuletus pääsi meikäläiseltäkin. Kertakaikkiaan mahtavaa. Näin paljon on aiemmin jännittänyt vain kun omat lapset ovat radalla. Hoccuskin lähätti kun hänen piti kuuluttaa seuraava ratsukko radalle.

Fagerströmin Ninan radalle tulo nosti myös pulssia, mutta häneltä puhdasta rataa osasi odottaa, vaikka kuuluttajan innostamana yleisön mekkala olikin pilata hänen ratansa jo ennen sen alkua.

Luokan uusinta oli todella jännittävä vaikka Nina kärsikin siitä että joutui heti perusratansa jälkeen radalle, vaikka tällä kertaa kuuluttajakin kuiskasi, että herkkä Talent ei ottaisi nokkiinsa. Nina kuitenkin tuiskahti alas selästä liian äkkinäisessä käänöksessä suoraan hypystä. Juulilta uusinta näytti pudotuksesta huolimatta sujuvan vielä perusrataakin paremmin. Hienot tulokset piinkovassa seurassa.

GP:n jälkeen päätimme jättää 140 –luokan väliin ja kiiruhtaa kotiin laskemaan omat hevoset. Paras horseshow- missä vuosiin olen ollut näyttöstensä puolesta, eikä kotiin ajaessa enää harmittanut kalliit liput vaan tuntui että kerrankin sai vastinetta.

Viikonlopun jälkeen kuulumme, että Nina oli kisannut vielä sunnuntain hienoin tuloksin putoamisessaan saadun kahden murtuneen kylkiluun ja ilmarinnan kanssa. Kaikki joilla on ollut kylkiluu murtunut, tietävät kuinka sairaan kipeätä tekee silkkä hengittäminen, saatikka sitten 160 cm radan hyppääminen. Kuka niitä sisupuukkoja jakaa, tässä olisi paikka sellaiselle.